



## “HİZMET”

11 Nisan 2011 / 08 Cemaziyelevvel 1432 - DENİZLİ -

Bir insan kendi ihtiyacını, eksikliğini görmeye başlayınca oldu demektir. Yani büyüdü. İnsan mânende, maddetende olgunlaşması için kendi ihtiyacını kendisi giderebilmesi lâzımdır. Kendi ihtiyacını giderebilmesi için, kendi ihtiyacını bilmesi lâzımdır. İhtiyacını bildikten sonrada onu alıp kullanabilmesi lâzımdır.

Bir insan, bir kul, bir mürid mânevî yolda yürüdüğü zaman, dünya hayatına girdiği andaki bebekler gibidir. İhtiyacını bilmez, bilemez. Bekler ki; anası emzirsin, bekler ki; anası altını temizlesin. Ona anası veya babası veya dadısı hizmet eder. Bütün yakınları o çocuğun etrafında pervanedir.

Aslında mâneviyatta hepimiz o bebekler gibiyiz. İhtiyacımızı bilemiyoruz. Hiç olmazsa debelenip milleti rahatsız etmesek bize bakan anamız, babamız kimse bizim ihtiyacımızı görecek.

Mâneviyatta da bize dadılık yapanlar mürşitlerimizdir, sultanımızdır. Anamız gibi doyuran, büyüten, terbiye eden, koruyup kollayan sultanımızdır. Ümmet bu asırda; şeyhimiz, sultanımız Şeyh Nâzım Hakkânî(k.s) Hazretlerine zimmetlenmiş. O bizim ihtiyacımızı görür. Yeter ki sen şımarıklık yapma. Aczini itiraf et. Aczini itiraf ettikten sonra himmet yetişir.

Biz bu yolu bilmiş, tanımış, bu kapıda duran insanlarız. Nice kimseler var ki bu kapıdan geçemiyor. Kimisi de geçmediği kapıyı yıkmak istiyor. En azından; bu kapıda görevimizi yapamamakta, hizmette duramamakta, eksik gedik hareket etsek de, edebe, âdâba, erkana, usûle riayet edemediysek de böyle bir kapı olduğunun farkına vardık, bu kapıdayız. Allah boş çevirmesin. Sultanımız bize gerekeni inzâl buyurur inşallah.

Onun için sadece sohbeta başlarken değil; her hareketimizde, her işimizde büyüklerimizden destur isteriz, medet dileriz. Bu size kolaylık getirir. Bir edebdir, usûldür. Kapıyı açmadan eve girilir mi! Zili çalmadan olur mu! Selâm vermeden konuşulur mu! Bu bir edebdir. Destur demek, medet dilemek, şeyhimiz sultanımızdan imdat dilemek bir edebdir, bir usûldür ki onun imdâdı yetişir. Zannetmeyin ki; bir pir-i fâni orada köşesinde otururda kimseye gücü yetmez! Bütün dünyaya yeter! Ahirete dahi yetişir.

Şeyhimizle bir yürüyüş hâlindeyken bir mevzu konuşuldu: “Kim bilir ki bunu?” dediler. Yanındakiler: “Allah bilir” dediler. Şeyhimizde döndü: “Ben de bilirim” dedi. Sultanımız Allah’tan gayrı değil ki! Fenafillah makamına ermiş birisi.

Fenafillah dediğin kimse kimdir?

-Fenafillah dediğin kimse sıradan, etten, kemikten yapılı insan değildir. Ekmek yiyip, çorba içen insanlar değillerdir. Onlar nur yutarlar, vücûdları nur olmuştur. Umut ederiz ki, Allah bize de gösterebilir. O hâlleri bizde isteriz. Onun için sultanımızın kapısında nöbet bekleriz.

O sultanımız bu yolu nasıl buldu? Neden böyle yüce hâle geldi? Neden böyle mübarek hâle geldi? Neden?!

-Çünkü, şeyhinin emriyle sürekli seyâhatte bulundu, hizmet etti. Şeyhi: “Evladım, Kıbrıs’ın köylerini dolaş” demiş. Neyle dolaşacak? Eşek olsa yine iyi, yayan dolaşmış! 300 tane Türk köyü varmış. Kıbrıs bölünmeden önce hepsini yayan dolaşmış. Biz uçağa biniyoruz da çokmuş diyoruz. Yayan 300 köy! Gittiği yerde hoş geldin diyen var, neden geldin diyende var. Kapısını açanda var, kapısından kovanda var. 300 tane köye birer defada gitmemiş.

Şeyh Abdullah Dağistanî(k.s) Hazretleri, asrın kutbuydu, gavs’ül-âzam’dı, tasarruf sahibiydi, büyük evliya idi, mizan terazisini elinde tutan kimseydi. Mehdi(a.s)’a güç aşırın kimseydi. Allah onun nuruyla bizi nurlandırır, şerefiyle şereflendirir, izzetiyle izzetlendirir. Onun şefaatine nâil etsin.

Şeyh Efendi Hazretleri nasıl bir insandı diye anlatırdı. Bir gün kafası kızdığında iki arabı ayağından tutup havaya kaldırmış. Resimlerini görüyorsunuz o yaşlı hâliyle kaldırmış. Şeyh Efendi Hazretleri benim şeyhim kuvvetliydi, heybetliydi diyor.

Bu kapıdaki şeyhlerin gücü böyle. Sende bu kapıdasın, hizmet et! Onun bu kadar kuvvetli, kalbinin nur dolmasının sebebi şeyhine şartsız ittibas ve hizmette durması. Ağzından “gidiyim ama nasıl gideyim, cebimde para mı var” sözü çıkmıyor.

Bir şeyh ile mürid arasında nasıl bir münâsebet olması lâzımdır, bu usûl nedir? O tarikata nasıl girdi? Terbiyesi, edebi, âdâbı nasıldı?

Mühim olan hizmet etmek. Biz hizmetle memuruz, sizde hizmetle memursunuz! Biz size maddeten, manen yetiştirmeye, nefsinizden ve şeytandan muhafaza etmeye şeyhimizin emriyle memuruz. Mesafe almak isteyen, himmete erişmek isteyen, zevk isteyen-manevi zevk-, oluk oluk tevhid sırlarının kalbine açılmasını ve o zevkle coşmak isteyen, muhabbet kapısında beklesin. Şeyhe hizmet ve şeyhe muhabbet. Bu iki ders mühim meseledir.

Bâyezît-i Bistâmî Hazretleri: “Ne bulduysam ondan buldum, hakîkî şeyhime hizmetten buldum, kaç tane şeyh değiştirdim de en son şeyhim olan Cafer-i Sâdık Hazretlerine iki sene hizmette buldum, mütemadiyen yanından hiç ayrıldım, her hizmetinde buldum; o hizmette bulunduğumdan dolayı olduysam ben Bâyezît, o zaman Bâyezît oldum.”

Paye almak, mesafe almak, yakınlık şerbeti içmek isteyen hizmet kapısına sarılsın, muhabbet kapısından ayrılmasın. Çünkü muhabbet kapısı her şeye açılır.

Sana hizmet eden bir kimseyi düşün, hiç sevmesen bile sana hizmette kusur etmeyen kimseye ısrar edemezsin, hayır diyemezsin. Hizmettedir, bana faydası var bunun, hizmeti düzgündür dersin. O sana hizmet verdiğinde, sende ona himmetini verirsin. İyi çalışan işçiye ücretini verirsin, iyi çalışmayana sen yavaş yavaş kendine başka iş bul dersin. İyi çalışana ödül verirsin. Evliyanın ödülü de bambaşkadır.

Onun için ben bildim, ettim, tuttum demeyin. Sizin artık bebeklik çağınız geçti. Tarikatta epey mesafe aldınız, epey palazlandınız. Kucağa gelmez hâle geldiniz. Bize ne hizmet var diye bakın. Yapacağınız hizmeti göremiyorsanız sorun, ne hizmet var diye sorun. Görüyorsanız, o hizmetin bir ucundan tutmaya çalışın.

Şâh-ı Nakşibend(k.s) Hazretleri: “İki mürid bir araya geldiğinde; biri ifade etsin, öbürü istifade etsin.” diyor. -Müthiş bir kelâm-. İfadenden istifade edilmiyorsa işe yaramaz; istifade edilmiyorsa ifade de işe yaramaz. Bizimde yaptığımızda budur. Belki, istifade eden olur.

“Ene abdûn âcizûn” bunu çok söyleyin. “Ben âciz bir kulum”. Ne demek âciz bir kul? Kendine faydası olmayan, hatta kendisine zararı da olmayan. Cenâb-ı Allah diyor ki: “İnsanoğlu zayıftır”.

Ne gibi zayıftır?

-Kendine faydası yok, kendine zararı da yok. İstedliğini de alamaz, korktuğundan da kendisini sakındıramaz. İsteddiği yerde olamaz. Ölümü kendisinden men edemez. Bu kadar âcizdir. Dünyaya kendi iradesiyle gelmez. Dünyada kendi iradesiyle durmaz. İsteddiği yerde duramaz. İsteddiği kimselerle duramaz. İsteddiği zaman istediği işi de yapamaz. Bugün şunu yapacağım dersinde bitiremezsin, işler kalır. Kendinden en ufak mazarratı bir muzurluğu def edemezsin. Küçücük bir mikrobu bile def edemiyorsun. Faydalı gördüğün bazı şeyleri istiyorsun, onları da alamıyorsun. Acizsin, zayıfsın, ürkeksin, korkaksın!!! Bu daha az bile!

Âdem babamız dünyaya geldiğinde karanlıktı, karanlıktan korktu. Güneş açtı, güneşten korktu. Gece oldu ay çıktı, aydan korktu. Yağmur yağdı, yağmurdan korktu. Şimşek çaktı, şimşekten korktu. Hayvandan, böcekten hepsinden çekindi. Hiç bilmediğiniz bir yerde, bilmediğiniz insanlar içinde düşünün kendinizi. Okula kayıt olduğunuz ilk günü hatırlıyor musunuz? İşe girdiğiniz ilk günü düşünün. Patronun veya arkadaşların sıcaklık göstermediyse, o gün öyle ürkek geçer. İlk câmiye girdiğiniz günü hatırlayın. Birisi bakıyor mu bana, acaba yanlış yapar mıyım? diye ürkmüşsünüzdür. Bunu okuldan bilin, işten bilin, başka şeylerden bilin. Her insan arkasından çekinir, korkar, arkasında ne var diye bakar. İşte Allah, korkmuş Âdem(a.s)’a dedi ki: “Ey Âdem! Korkma! Neden korkuyorsunuz? Evlatlarına da söyle ki, senin bu korkunu giderecek tek şey Allah’la beraber olmanızdır, Allah’la yakın olmanızdır, Allah’tan korkmanızdır. Benden korkun ki; başkasından korkmayasınız, size emn u emân içinde yaşayacak hayat bahşedeyim.”

Âdem babamız dünyaya geldiğinde ki, daha ilk zamandaki hitâb bu. O hitâb hâlâ devam eder. Şimdi kederler azaldı mı, hiç azalmadı. Her an tedirginliktir. İnsanın o kadar korktuğu şeyler var ki, saysan üç beş sayfa olur. En babayığit adamın bile korktuğu şeyler vardır. İnsanın tabiatıdır, korkar.

Ama cesur adam yalnızca Allah’tan korkandır. “Ben Allah’tan başkasından korkmam” diye söyleniyorlar. Eee! Allah’tan korkmuyorsan Allah’a isyan etmezsin, haram yolda yürümezsin. İnsan üç beş kuruş borç için korktuğundan ne yapacağını bilemiyor. Ne yapabilirim de korkumu yenebilirim, diyor. Allah’tan korksaydın derdin ki: “Ne yapabilirimde ben Allah’ı üzmem, kızdırmam, gücendirmem, ne yapabilirim? Daha bu soruyla karşılaşmadım! Allah’tan korkun ve Allah’tan nasıl korkulacağını öğrenin. Bunları da Allah’tan korkanlardan öğrenin. Zannetmeyin ki, yalnızca Allah’tan korkuyoruz. Allah’tan korksaydık insanların hâli başka olurdu. Meleklerden daha üstün olurdunuz. Şimdi meleklerle musâfaha ederdik. Günâh kirimizden, isyan ateşimizden melekler yanımıza yaklaşmıyor. Görevli, müvekkel meleklerin hâricinde günâh kokusundan kimse yaklaşmıyor.

Onun için günde 70 estağfirullah çekin diyoruz ki, günâh kirleri deniz köpükleri gibi yok olsun gitsin.

Âciz olduğunu bil. Ve âcizlikten kurtulmanın tek çâresinin Allah’a yakınlıkta olduğunu bil, Allah’tan korkmakta olduğunu bil. Maalesef bizim hiç Allah’tan korktuğumuz yok! Bir iş yaparken çok cesur davranıyoruz. İbâdet ederken de çok hımbıl, çok yavaş, çok gevşek davranıyoruz. İnsan sevdiğinin huzuruna aşkla gider, içi içine sığmaz, yüreği hoplar, ayakları kendinden önce koşturur. Allah’ı zikretmeye gidiyoruz, ama öyle bir olmalı ki; Allah’ı memnun etmenin ve kapısında olduğumuzun bilinciyle hareket etmeli.

“Ene abdûn âcizûn” bunu devamlı söyleyin ki; kuvvette, kudrette, saltanatta Allah’ındır. O bize kuvvetinden kuvvet, kudretinden kudret, zenginliğinden zenginlik, aklıdan akıl verirse o kadar. Siz şeyhimiz sultanımızın bahçesinde oynayan kimselersiniz, öyle yüce bir kimsenin himmetiyle hareket eden kimselersiniz. Cenâb-ı Allah dünya âhiret işlerimizi mutlaka rast getirecektir.

“Müridler şeyhini incitirse nasıl telâfi ederler?” diye bir soru geldi. –Mürşid olan kişi incinmez. Müridi için üzüldür, endişe taşır.

Çünkü düşünün ki; altını temizlediğin çocuk, tekrar üstünüze pislerse bu çocuktur yahu dersiniz. Emzirdiğiniz çocuk kusarsa, üzülürsünüz, rahatsız olursunuz. Niye rahatsız olursunuz? -Çünkü gelişmeyecek, gıdası boşa gitti. Onun için Allah'la olan üzülmaz.

Sultanımızın bize emri şudur ki: "Evladım, kimseyi incitme!"

Peki bu kolay mıdır?

-Kolaydır.

"İncinmezsen, incitmezsin!" İlk önce incinme! İncinen kimse, incitir! İnciten sâten kâmil insan olamaz. İncitirse o eksiktir. Mürşidlerin incineceğini zannetmeyin. Bizim gibi kapısında ki bir kölesine "incinme" emrini veren bir sultan var. Bizim gibi kölesine, kapısındaki köpeğe "incitme" dedi. Ama önce kendin incinme! Kırma, ama önce kendin kırılma! Kırılırsan, kırarsın! Bunun çâresi yok. Kırılan, kırılmayı öğrenir! Kırılma!!! Onun için bâzen sultanımız bâzı kimseleri imtihan eder. Bâzı kişileri gönderir, seni kızdırır, zorlar. Sağlam mı, değil mi? diye. Kırılırsan tekrar fırına gönderir, tekrar eşya hâline getirir. Tekrar piyasaya sürer. Kırılmayacak sağlamlığa erişinceye kadar! Size de tâlimâtı var:

"Kırılmayın!!!"

İncinme ki, incitmeyesin. Mürşidlerin kalbleri Allah katındadır, incinmezler. Kullara bakmazlar, onlardan incinmezler. Sadece üzülürler, mahzûn olurlar. Keşke hakikati bilseydi, nefesine yenilmeseydi, derler. Dikkat ediniz! Onun içinde önce incinmemeye bakınız.

Şeyhlerin sözünü dinleyiniz. Çünkü kalblerinize hitâben konuşuyoruz. Kalblerinize hitâben üç beş kelâm ediyoruz. O kelâmlar yerde kalmasın, alın, çiğnenmesin! Biz, bir takvim yaprağını bile yere atmayan bir milletiz. Çünkü Hâk kelâmı var üzerinde. Bu konuştuğlarımızı da yere atmayın! Yere atmak nasıldır? -Sözümüze itibar etmemekle olur. Şeyhimiz sultanımızın kendi şeyhiyle irtibâtı nasılsa sizde onu taklit etmeye çalışın.

"Muhakkak, taklit eden bir gün tahkike ulaşır!"

Ve minâllahi Tevfik. El-Fâtiha...

